

ligeholde sin Prioritet til den bestaaende Rente, ialfsald at have en Udvei; men mangfoldige Bevillinger ere aldrig benyttede. Jeg har for mit Vedkommende altsaa Intet imod at tage Loven som den er, skøndt jeg i den Henseende vil forbeholde mig min Stemme, til den foreligger til endelig Afgjorelse, idet jeg antager, at Lovforslaget ialfsald vil gaae over til 2den Behandling, hvortil jeg saameget mere vil give min Stemme, som det derved hyderligere kan blive konstateret, at Rentefriheden er hos os flaaet fast som Princip. Der kunde være Spørgsmaal om at føre den et Skridt videre ved at give Afkald paa disse Bevillinger; men netop ifølge de Betragtninger, hvormed jeg begyndte mit Foredrag, at under de constitutive Forhold uvilke saadanne Ting sig langsomt, men sikkert, føler jeg ikke noget Kald til at fremstynde dette; men jeg har nu kun villet antyde, at jeg nægter at stemme for Sagens Overgang til anden Behandling.

Wessely: Dette særegne og noget forunderlige Lovforslag frembyder, saavidt jeg skjønner, en særegen Vanskelighed, naar man skal yttre sig derover. Man veed ikke ganske, om Hensigten dermed er at billige de Grundsætninger, som have gjort sig gjældende i Loven af 6te April 1855, eller om det er en Misbilligelse deraf; man veed ikke ganske, om det er en Billigelse af Regeringens Fremgangsmaade med Hensyn til de Bevillinger, der ere givne i Anledning af Loven af 6te April 1855, eller om det er en Misbilligelse deraf. Man veed ikke ganske, om Hensigten med det Spørgsmaal, som er blevet opkastet, er, at Regeringen bør tage Hensyn til de Omstændigheder, der finde Sted i de enkelte Tilfælde, hvor der

søges Bevillinger, overveie disse Omstændigheder, og derefter enten give eller nægte Bevillinger, eller om Mening er, at Regeringen herefter slet ikke skal tage Hensyn til særegne Omstændigheder, men, saa snart et Forlangende indkommer, bevilge det. Naar man altsaa vil bedømme dette Lovforslag, maa man, forekommer det mig, gaae tilbage til de Principer, der ligge til Grund for Loven af 6te April 1855, for at overveie, hvorvidt det her foreslaaede slutter sig til disse Principer, og hvorvidt Erfaringen har vist, at de Grundsætninger, som hyldes i Loven af 6te April 1855, ere sunde og gode. Jeg skal imidlertid ikke gaae ind paa nogen Undersøgelse af disse Spørgsmaal; det vilde vistnok være at komme ind paa et for stort og vidtløftigt Terrain. Jeg skal kun gjøre et Par enkelte Bemærkninger med Hensyn til de Forhandlinger, der derved over have fundet Sted, idet det forekommer mig, at der har været en Forvirring tilstede, idet man bestandig har talt om Penge og Prisen paa Penge og derved overseet, at Begrebet af Penge er forskjelligt: det er enten Omsetningsmiddel eller Capital. Det, som her egentlig er Tale om, er Capital. Nu var det jo en naturlig Folge af Omstændighederne for Krisen af 1857, at, da man troede, at man var i Besiddelse af Capital, indlød man sig paa en Masse af Foretagender, som man var overbevist om, at man vilde kunne fuldføre, idet man vel ikke havde Capital, men havde Credit paa Capital. Men saa indtraadte Krisen i 1857, og saa viste det sig, at det, man havde gjort Regning paa, Credit paa Capital, forsvandt, og man havde altsaa ikke blot ikke Capital, men heller ikke noget Mittel til at sætte istedetfor.